

kaudesta. Hän ei ole heitä jättänyt oman onnensa nojaan toivottomasti haparoimaan synkässä pimeydessä. Joka aika ja joka maassa

Alas sumujen keskeen astui hän
Ja tien valaisi, selvään nähtävän.

Meitä ei ollenkaan huolestuta, jos meille sanotaan, että kristinopissa on tuskin ainoatakaan siveyskäskyä, joihin ei pakanallisista lähteistä löytyisi vastainta. Nuo totuudet avasi pakanoille sama valo, joka meitäkin valistaa. Pyhän Raamatun eittämätön etevämyys ihmiskunnan muitten piipiaain edellä on siinä, että se meille esittää evankeliumin ijankaikkisesta Kristuksesta. Meidän tulisi iloita siitä, että se Jumalan kunnia, joka nykyisellä kristillisellä maailmanaikakaudella paistaa puolipäiväaurinkoua, on heitellyt useita valovälähdyksiä kaukaisiinkin maihin ja menneisiin aikoihin. Ja näissä historian, luonnon ja omantunnon yhtäpitävissä ilmoituksissa voimme lukea sitä lakia, joka on luonteenomainen Raamatusta saatavalle täydellisemmälle, vapaammalle, syvällisemmälle ja selvemmälle ilmoitukselle. Vaikutusta on se, kun Jumalan henki tulee kuuluville ihmisryhmissä. Valaistus ei ole lopussa, vaan jatkuu. Se ei leimahda yhtä eikä kahta kertaa ja sitte ijäksi sammu. Se ei saavu taittumattoman valovirran paisteenä, vaan hajanaisina säteinä usvain ja pimeyden lomista. Se ei tule häikäisevinä leimauksina, vaan